

paa, navnlig maaske med Hensyn til Sydamerika. Og hvorfor er Navnet Yding, en i dette Forhold kendt og fremtrædende Figur gennem flere Aar, fuldstændig forsvundet? Det fortælles, at Yding er rejst til Udlandet, men man har ikke gjort sig Anstrengelser for at faa ham hjem igen. Hvorfor er han ikke kommet tilbage, hvorfor interesserer han slet ikke mere? Der er maaske mange, der ikke kender Yding, og jeg skal ikke fordybe mig i hans mange Fortrin og interessante Sider, men Navnet Yding er sikkert ikke den højtærede Justitsminister ubekendt.

Dette Selskab, som vi beskæftiger os med, havde store Interesser ikke mindst i Rusland, og det er berettiget, forekommer det mig, at hævde, saaledes som det ogsaa er sket fra Sider indenfor Selskabet, at vort nuværende Ministerium har Ansvaret for, at der ikke blev Mulighed for i rette Tid at varetage Selskabets Interesser i Rusland. Det var Ministeriet Neergaards uforsvarlige Optræden overfor Litvinov og Krassin i 1920, som gjorde, at en Handelsaftale, som var forberedt, ikke blev gennemført. Der var planlagt og forhandlet om Oprettelse af et saakaldt clearinghouse, og denne Plan blev tilintetgjort derved, at Ministeriet Neergaard nægtede den russiske Udsending Indrejsetilladelse til Danmark, da han for en kort Periode havde forladt Danmark. Man rejser derfor med Rette Spørgsmaalet om Ministeriets Medansvar for de kolossale Tab, som Transatlantisk Kompagni led ved de Varebeholdninger, som opgjordes til meget store Summer, og som henlaa i Rusland og ikke kunde blive passet af Selskabets Repræsentanter paa Grund af, at man ikke fik Overenskomsten fra 1920 i Stand, som, da det nuværende Ministerium overtog Magten, havde al mulig Udsigt til Gennemførelse.

Dernæst erindrer jeg videre om Ministeriets Stilling til Traktatforhandlingerne med Rusland i 1921. De blev ogsaa paa Ministeriets Ansvar afbrudt af daværende Udenrigsminister Harald Scavenius. Det skete ikke i Statens Interesse. Men det skete under Pres fra Kredse, der ikke stod med Ansvar, hverken overfor Rigsdagen eller overfor Befolkningen. Dette Afsnit trænger til videre Opklaring, til Opklaring ved en Vidneførsel, hvor der fra flere Sider kan opgives Personer, som det var interessant at faa Forklaring af om de russiske Forhandlingers Afbrydelse, en Vidneførsel, jeg meget vel forstaa, at Ministeriet ikke ønsker.

Jeg tør maaske i denne Forbindelse sige, at jeg ser, at den ærede Forespørger

ude i Landet i Aviser og paa Møder taler noget taaget om Forholdet mellem visse Personer, der er nævnt i Forbindelse med baade Russisk og Transatlantisk Kompagni, og Landmandsbankens Forhold. Den ærede Forespørger gør her en mystisk Bemærkning om et Navn, som han kalder Nr. 1, og et andet, som han kalder Nr. 2, og dette er ulykkeligt for mange Ting. Det kunde være interessant her, hvor det ærede Medlem selv har rejst en Sag, der har den nærmeste Forbindelse med disse Ytringer, at faa at vide, hvad det er, han sigter til med disse taagede Vendinger. Af det, han har skrevet i Aviserne, er det umuligt for almindelige Lægmand at forstaa Meningen med dem.

Jeg kan forstaa Ministeriets Interesse i at hindre, at Sagen foretages for Højesteret; jeg kan forstaa denne Interesse, naar jeg erindrer den Række af Tilfælde, hvor Ministeriet har grebet ind paa en højst uheldig Maade i den Side af Transatlantisk Sagen, jeg her har nævnt. Men, som sagt, Offentlighedens Domstol er ikke lukket, og den træder i Funktion rimeligvis ikke saa langt ud i Fremtiden, og saa har den højtærede Justitsminister ikke længere Nøglen i Lommen.

Den anden Side af Transatlantisk Kompagnis Forhold til Rusland, er ogsaa af en vis Interesse. Der er for nogen Tid siden udkommet en Bog om Russisk Handelskompagni, omfattende Aarene 1915—22 og skrevet af Erik Plum. Denne Bog giver en Række interessante Oplysninger om Bestræbelser for ved Transatlantisk Kompagnis Hjælp at rejse Kampen mod Bolschevikkerne. Naar man særlig har ment, at det var nødvendigt at stjæle nogle Dokumenter for at faa Oplysning om dette Forhold, forstaaer jeg det ikke. En meget stor Del af dette staar i denne Bog, enhver kan læse sig det til; andre Dele var vel kendt i Forvejen. Det var saamænd ikke nødvendigt at gøre sig saa megen Ulejlighed med disse saakaldte stjaalne Dokumenter.

Af disse fra forskellige Sider foreliggende Oplysninger ved man, at der efter Bolschevismens Sejr i Rusland opstod forskellige Planer om at styrte det nuværende Regimente i Rusland. Den daværende Gesandt i Rusland, senere Udenrigsminister, Harald Scavenius kom jo hjem fra Rusland og tog offentlig til Orde for Udrustning af en Hær, der skulde gaa mod Rusland i direkte Strid med danske Interesser. I disse vilde Planer, der altsaa støttedes af den daværende Gesandt i Rusland, senere Udenrigsminister, var Transatlantisk Kom-